

„סליחה, שעות במספר“

ימיו של הסכית הראדיו, כאמנות עממית, ספורים. הטלוויזיה, שאינה אלא קולנוע משודר, דוחקת את רגלי השיר דור ה"סומא". תוך שלוש שנים הועברו מרבית תכניות הרדיו החשובות והגדולות באמריקה לרשת הטלוויזיה. תרומתו של הרדיו — והכונה היא לתחום כיתה עם הסניקה המיוחדת אשר לו — ואמנות בכללה נפסקה, איפוא, באיבה. „סליחה, שעות במספר“ סרט של אנאטול (מאורת הנחשים) ליט

לה מי היא אותה אשה שמתנכלים לה ייה. אנאטול ליטבאק איננו במאי גדול; הוא במאי מצוי. סרטינו החל מ"מא" יירלינג" הבלתי-נשכח (תוצרת צרפת), מצטיינים לא בגדולת אלא במלאכת-מחשבת. הוא יודע לספר ספור בפשטות, לבנות מתח עצום ולהוציא משח" קניו משחק משוכח. בארבראה סטאנוויק, שחקנית מוכשרת במדה יוצאת מן הכלל, היא כאן מצוינת כליאונה, זהו תפקיד קשה, כי

ברט הנקסטר ובארבראה סטאנוויק הטלפון צלצל...

משרו של בעלה (ברט לאנקסטר). המספר תפוש. היא עומדת להוריד את השופרת כאשר היא שומעת שני קולות משוחחים ביניהם, אחד מוסר הוראות לשני: באותו לילה עליו לרצוח אשה מסוימת השוכנת, במטה בביתה בניו-יורק, לילה. המשרתים קיבלו חופשה... הרצח יבוצע באחת עשרה, כשיהרכבת תעבור על הגשר הסמוך ותחניק כל צעקה.

חלק ניכר מן הסרט ממלאה היא לבדה את כל הבד, כלומר — היא והטלפון; שניהם עומדים במבחן בהצלחה. אולם גם שחקני-העזר עושים את מלאכתם באמונה, וכרגיל, מצטיינים במיוחד ברט לאנקסטר שהוא שילוב בלתי רגיל: שחקן בעל אינטלקט וגוף אתלטי.

„פלאי הגן הנסתר“

מארי לנוס היא יתומה, והיא נרסעת לגור אצל דודה, בבית אפור ביידי-קשייר. מארי היא ילדה עיקשת בעלת רצון תקיף ומסרבת להשאר בתדרים שהוקצו לה בבית. היא פוגשת את קולין קרייבן, בן דודה, ילד בעל מים

ובעל מזג שאינו נופל בהרבה משלה. כמו כן היא מתרועעת עם ילד מן הכפר הסמוך, דיקון, העוזר לה להרזע את אופק מחשבותיה. לאחר זמן מצליחים הילדים לתת רפואה שלמה לקולין המסכן ולהחזיר את האושר לאב מרה-נפש.

כל זמן שהילדים מעסיקים את הבד, יש לסרט קסם מסוים, אולם הסרט נחלש כשהילדים יוצאים מתחום הראיה. משחק טבעי של בריאר רופר (דיקון), ודין סצוקול ומרגארט אובריאן ממלאים את תפקידיהם בהצלחה.

שקט: מצלמים

כאשר עזב דורה שארי, מנהל הדיקון, פקה של ר. ק. א., את החברה הזאת, הצטרפו צער רב. שארי הוכיח שסרט טוב אינו דווקא זה העולה בכסף רב. בר. ק. א. הפיק שורה ארוכה של סרטים מצוינים (הם נוסעים בלילה) שעלו — ביחס לסרט הוליבודי רגיל — בפרוטות. ועוד: שארי הוא אדם בעל טעם ויצור כזה לא קל לפגוש בהוליווד של 1950.

וכאשר הגיעתנו הידיעה ששארי נתיקבל למטרופוליטן-מארי, כסגן-נשיא וממונה על ההפקה, שמחנו. מטרו היתה חברה מזדקנת, בעלת עבר אך ללא הווה, וסרטיה היו בינוניים ומשעממים. עם בואו של שארי נרמה שהחברה מחדשת את עלומיה. סרטו הראשון אצל מטרו היה יצירה שאין להתבייש בה: „שדה הקרב“, עתה אנו מצפים לסרטים הבאים, תפוקת 1950/51: „חיי קארנוו“ עם מאריו לאצצה, „אמריקאי בפאריס“ עם ג'ין קלי ואוסקר לבאנט, „האקלברי פיין“ מהדורה מוסיקלית של ספרו של מארק טוויין, „שלושה חיי לים מאת רודיארד קיפלינג (במאי: ויליאם „לבו של חיל“ ולמאן), „איב נהו“ מאת וואלטר סקוט, „יוליוס קיסר“ מאת שקספיר, „רובינזון קרוזו“ בהשפחתות סטיוארט גריינגר, „קו וואדיס“, „מכרות המלך שלמה“ ו„קיס“ (לפי ספרו המפורסם של רודיארד קיפלינג). אלה הם הסרטים המזדקרים לעין מתוך רשימה רבת-רושם של שמונים וחמשה שיצאו מאולפני מטרו תוך שנה ורבע. דורה שארי הוא אדם בעל מרץ.

פילאטוס רוחץ את ידיו

עסקו בכך אנשים מצנורת-הסרטים. הם רצו להוכיח, כפי הנראה, שצנזור איננו בור ועם הארץ בעיני קולנוע והוא מעמיד בראש וראשונה את ערכו האמנותי של הסרט שהוא מבקר. לא הכל סברו כך, וכשנוסד „מועצה דון שוחרי הסרט הטוב“ (ביזמתו של

מר קלינוב שהיה אותו זמן אחראי על הצנזורה הקולנועית בארץ) תמדה על שאויביו האכזריים וערלי הלב ביותר של הסרט הטוב מתמרים להיות ידידיו. עתה אפשר יהיה להחזק באמינות החששות. השבוע נפתח המועדון בקולנוע „אסתר“ בתל-אביב, עם הצגת הסרט „יום הזעם“ של קארל דראיר הדאני. סרט גדול ונועז (העולם הזה“ 649). אם יופיע בראשית הסרט רשיון הצנזורה, נדע שמועדון הסרט הטוב הוא מוסד משעמם ביותר. אם יוצג בלי הבלטת הרשיון — יש תקווה. הערה: על הצגה פרטית, במועדון, אין לצנזורה שליטה, מלבד, כמור, אם שר-הפנים יחליט לפתע אחרת.

קולנוע ישראלי תתקדם

טולי רביב, שחקן ישראלי, עושה עתה בפאריס, כתלמיד המכון ללימוד הקולנוע שם. בגליון האחרון של השבועון הקומוניסטי „הבד הצרפתי“ ניתרסס ראיון איתו. העתון כותב:

כאשר הבענו בפני רביב את החשש שמיינתו לא תוכל להתגבר על הגטיה לתעמולה, המתבלטת בסרטיה, הסביר לנו את עמדתו, עמדת המתקדמים בקולנוע הישראלי.

„לנו שני מקורות גדולים לנושאים (אמר רביב): התנאי ומלחמת העצמאות. האקלים שלנו גם כן לצדנו: בעשרה מתוך שנים עשר חדשי השנה יש אפשרות לצלם תמונות-חוק. הפדינה קטנה אך רב-גונית... יערות, ערבות, מדבריות, הרים, ים. האור נפלא ובהיר בה יותר רכיך מאשר במצרים. כמו כן השמיים הם שחקנים טובים.“

ולהלן: „הדרך היחידה לפתוח הסרט שלנו היא... בניית קיבוצים קולנועיים בצד הקיבוצים החקלאיים: יש בים קואופרטיביים (בהם) נוכל לעבוד בצורה עצמאית ולנצח את גובה-המחיר רים הבורגני.“ ולבסוף, פניה חמה אך סתמית לאנשי הסרט הצרפתים. „אנו זקוקים לכם כדי להקים את הקולנוע בישראל.“

סרטי השבוע

„גודד הפוזוזים“ (ארה"ב) וייט קורבט (דיק פואל), איש השירות החשאי האמריקאי, מצטרף לגיון הזרים בסאיוגון כדי לגלות את מקום המצא של פושע נאצי שנמלט מגרמניה. הוא מצליח, כמובן, לאחר הרפתקאות מרתקות ופגישה עם מרתה טורן.

„טיימת קרבית“ (ארה"ב) סרט מלחמתי על טייסת-קרב אמריקאית בחדשים שקדמו לפלישה לאירופה. ללא עמקות, ללא דמויות חיות, ללא עליה ואפילו ללא תמונות קרב משכנעות.

„פינקי“ (ארה"ב) רומאן סנטימנטאלי על נערה כושית בעלת עור לבן בדרום ארצות הברית, מקום בו כלל וכלל לא נעים להיות או להחשב לשחור. מתעלה רק לעתים לרמת מסמך אנושי גדול.

„ג'ינס העצוב“ (ארה"ב) כוב הופ מצויץ כניוס בעל דמות היגון, סרס-התערבויות בברודווי, המאמץ יתומה פעוטה לבת. סיפורי של דאמון ראניון משמש בסיס לסיפור נחמד. לוסיל בול עוזרת על ידו של הופ.

„מקום הפשע“ (ארה"ב) בלש (וואן ג'ונסון) מנסה לגלות חברת שודדים. הוא מתירד (עבודה נפלאה, בלשית) עם זמרת-מרוח המובילה אותו אל אחים מן הכנופיה ומסגירה אותו בידי האחרים. לבסוף, כמובן, מתחילים אויבי החוק. גלריה דה האבן טובה, בסרט שיגרתי, כומרת.

„לה בזהם“ (איטליה) מהדורה חדשה, איטלקית-אמריקאית, מרתה אגרט ויאן קיפורה.

מרגארט אובריאן ודין סצוקויה רפואה שלמה

מרתה אגרט ויאן קיפורה מחלה אנושה.